

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4261

гр. София, 19.05.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 19.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **4662** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал.4 във вр. ал.2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.405 от КТ. Образувано по жалба на Министерство на външните работи /МВнР/ подадена чрез юрк. М. У. и юрк.Д. Н.- Л., срещу задължителни предписания по т.1 и т.2, обективизирано в Протокол № ПР2310650/27.04.2023., съставен от инспектори в отдел „Методология на административнонаказателната и инспекционната дейност“, Дирекция „Правно осигуряване на инспекционната дейност“ в ИА „Главна инспекция по труда“.

С жалбата е направено и искане на основание чл. 166, ал. 4 от АПК за спиране на допуснатото предварително изпълнение на оспорения акт.

Изложено е, че при изчисляване на предполагаемия размер на плащането, което МВнР следва да направи спрямо В. А. А. и останалите работници и служители в дирекция „ИКОСИ“, същият възлизал на приблизителна стойност от 400 000 лв., което следвало да бъде извършено до 31.05.2023 г. Това било плащане в значителен размер, което, от една страна, би се отразило на бюджета на МВнР, а от друга страна и в случай, че при съдебното обжалване на задължителните предписания те бъдат отменени, за Министерството на външните работи впоследствие ще бъде невъзможно да претендира от работниците и служителите връщане на заплатените суми, тъй като те ще се считат за добросъвестно получени по смисъла на чл. 271 КТ и по този начин за МВнР ще настъпи значителна или трудно поправима вреда по смисъла на чл. 166, ал. 2 във връзка с ал. 4 от АПК. С предварителното заплащане на сумите, посочени в задължителните предписания, работниците и служителите от сектор „Ведомствена охрана“ биха се обогатили неоснователно, тъй като в периода 2020 - 2023 г., те вече са използвали платен годишен отпуск в пълния увеличен размер в общ размер на 30 работни дни /20 работни дни основен платен годишен отпуск и 10 работни дни допълнителен платен годишен отпуск за работа на ненормиран работен ден/, което е

компенсира положение от тях извънреден труд в работните дни.

Ответникът – инспектори в ИА „Главна инспекция по труда“ при изпращане на преписката в съда е депозирал писмено становище за неоснователността на това искане.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като се запозна и прецени писмените доказателства представени по делото и обсъди изложението на жалбоподателя, приема от фактическа и правна страна следното:

Молбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В Протокол № ПР2310650/27.04.2023г. в частта по т.1 и т.2 и на основание чл.404, ал.1, т.1 от КТ са дадени задължителни предписания на работодателят МВнР да:

1. Начисли положения извънреден труд за периода от м. май 2020г. до м. март 2023 г. вкл. за лицето В. А. А. в размер на 1248 часа с увеличение 50 на сто; 900 часа с увеличение 75 на сто; 107 часа с увеличение 100 на сто и за останалите работници и служители в дирекция „ИКО и сигурност на информацията“ към МВнР, след като същия преизчисли реално положения извънреден труд през делнични дни, почивни дни и дни на официални празници, съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 1 във връзка с чл. 262, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 262, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 262, ал. 1, т. 3 от КТ.

2. Начисли положения нощен труд за периода от м. май 2020 г. до м. март 2023 г. вкл. за лицето В. А. А. в размер на 884 часа и за останалите работници и служители в дирекция „ИКО и сигурност на информацията“ към МВнР, след като същия преизчисли реално положения нощен труд, съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 1 във връзка с чл. 261 от КТ.

Определен е срок за изпълнение- 31.05.2023г.

Искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнението е направено едновременно с оспорването на акта. Жалбата е подадена чрез ответника на 11.05.2023г., а протокола е връчен на 27.04.2023г., поради което е процесуално допустимо за разглеждане и произнасяне по същество досежно основателността му.

Съгласно чл.405 от КТ обжалването не спира изпълнението на наложената принудителна административна мярка. В процесния случай от формална страна, тъй като се касае за предварително изпълнение ex lege, което стои извън преценката на административния орган, за него не съществува задължение да го обосновава и аргументира в решението си по чл. 404, ал.1, т.1 от КТ. Доколкото в КТ не са регламентирани основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на акта, приложими са общите такива по чл. 166, ал.4 във вр. ал.2 от АПК.

Оспорващият е този, който следва да докаже съществуването на обстоятелствата, които да са противопоставими на ИА „ Главна инспекция по труда“ при допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на акта.

На първо място, в искането не са посочени конкретните вреди от предварително изпълнение на задължителното предписание по т.1 и т.2, по вид, размер, вероятност от настъпване, същественост и поправимост. Освен неуточнени, тези вреди не са и установени. Към жалбата не са представени писмени доказателства, нито се сочат доказателства, подлежащи на събиране от съда, относно условията по чл.166, ал.2 АПК. Такива не се съдържат в представената по чл.152, ал.2 АПК административната преписка. По делото не е налице нито едно конкретно предявено и доказано основание за спиране по чл.166, ал.2 АПК. Вредите, за чието предотвратяване се иска спиране, не са конкретизирани, не са доказани по чл.154, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК, нито са презумирани по чл.154, ал.2, изпр.1 ГПК вр. чл.144 АПК. Тези вреди не

могат да се предполагат, нито да се извеждат само от характера на издадения акт. Съдът приема, че не се касае за ефективно увреждане, а само за вероятност от негово настъпване.

На второ място, за съда не съществува процесуално задължение да предполага, че хипотетично на адресата на акта биха могли да му се причинят вреди от неговото предварително изпълнение, нито какви по вид и характер са тези вреди и от какви факти същите биха могли да възникнат. За да спре предварителното изпълнение, съдът, следва да установи, че е налице такова основание, което е със същата степен на значимост на заложения от закона обществен интерес, т.е. допуснатото предварително изпълнение да застрашава със същата или в по-висока степен и интензивност интересите на засегнатото лице.

При липсата на писмени доказателства в тази насока, съдът следва да приеме при прилагане на правилата за доказателствена тежест в процеса, че от предварителното изпълнение на задължителните предписания по т.1 и т.2 на жалбоподателя няма да бъдат нарушени значително защитими и значими правни интереси, противопоставими на обществения интерес. И на последно място, дори хипотетично да се предположи, че на оспорващата страна ще се нанесат имуществени вреди и при постановяването на съдебно решение, с което евентуално ще бъде отменен този административен акт, то тези вреди са изцяло поправими и подлежат да възстановяване от Държавата при предявяване на иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Тук е мястото да се посочи, че изцяло неотнормено към предмет на производството е твърдението на МВнР, че ако предварително бъдат изплатени суми, така както е разпоредено в акта, работниците и служителите от сектор „Ведомствена охрана“ при МВнР биха се обогатили неоснователно. Правоотношението по чл.404, ал.1, т.1 КТ е между работодателя и контролния орган, а не между работодателя и неговите работници/служители, спрямо които са установени нарушения при начисляването на положен от тях ношен и извънреден труд.

В заключение, Министерство на външните работи не доказва, че предварителното изпълнение на задължителните предписания по т.1 и т.2 от Протокол № ПР2310650/27.04.2023г. му е нанесло значителни или трудно поправими вреди в периода 27.04.2023г.- 19.05.2023г., които да засягат или накърняват негов водещ имуществен интерес, който е със същата или по-висока степен на важност от тази на публичния интерес, който законът охранява. Нивото на засягане на дейността на работодателя, свързана с евентуално разходване на средства не е по-голямо от необходимото за постигане на целите на предварителното изпълнение на акта.

По така изложените доводи и съображения, настоящата инстанция заключава, че подадената молба е неоснователна, в който смисъл постановява и съдебния акт.

Мотивиран от горното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.16б, ал.3 във вр. ал.4 от АПК

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ обективирания в жалбата с вх. № 23060862/11.05.2023г. на Министерство на външните работи /МВнР/ подадена чрез юрк. М. У. и юрк.Д. Н.- Л.,

искане за спиране на допуснатото по силата на чл.405 от КТ, предварително изпълнение на задължителни предписания по т.1 и т.2 от Протокол № ПР2310650/27.04.2023г. на инспектори в отдел „Методология на административнонаказателната и инспекционната дейност“, Дирекция „Правно осигуряване на инспекционната дейност“ в ИА „Главна инспекция по труда“.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС на РБ с частна жалба в 7-мо дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните в процеса на основание чл.138 АПК.

Съдия: